

DIVADLO VÍTĚZÍ!

pátek 4. listopadu 2011 / 7. číslo, 9. ročník přehlídky

ŽNOVINY

Zpravodaj Kláštereckých divadelních žní

Capo di Tutti Capi navštívil žně

Jasná výstraha všem, kdo ruší představení nevypnutým mobilem, hlasitým hovorem a couráním po sále během produkce. Přesně tak lze číst včerejší návštěvu bosse všech bossů na divadelních žních.

Chlápek, který se s ničím nemazlí, kromě Jonáše a své Zdeničky. Chlápek, který se s ničím nepáře, kromě svých zimních svetrů. To je capo di tutti capi kláštereckého divadla Gianni Milottini.

Ani pro náš list ovšem neprozradil, či nohu si na večerní představení přinesl a kde zanechal nešťastníkův zbytek. Tak už to holt chodí mezi mafiány - platí tu nepřekročitelný zákon omelety.

Bible je boží novinka

Spěšný rozhovor s Jiřím Jelínkem k představením *Hospodin* a *Svět* podle Fagi

Já jsem se dočetla, že jsi téměř abstinent. Jak se ti hraje v hospodě?

Adekvátně tomu, aby se dalo hrát. Vlastně občas si dám rád panáka.

Nápady, které vymýšlíš, jsou jen z tvé hlavy nebo čerpáš i jinde, třeba z internetu?

Určitě nečerpám z internetu, protože já jsem zjistil, že čím víc toho o něčem vím, tím víc jsem zablokovaný. Takže je ideální, když člověk o něčem ví jen tak všeobecně, má o tom jen nějaké povědomí. Já jsem teď například chtěl dělat Komenského *Labyrint*. Přečetl jsem si ho a teď ho musím zapomenout, protože kdybych ho znal moc dobře, tak bych ho už nikdy neudělal.

Začalo představení *Hospodin* opravdu tak, že jsi viděl v *Levných knihách Bibli* s nápisem novinka?

Trochu je to pravda. Já jsem chtěl dělat *Bibli* jako představení a zvěstovávat ji po hospodách, protože

mi ta forma přišla zábavná a navíc i ten slovní vtip *Hospodin*... A novinka v *Levných knihách* je opravdu vtip, který se stal.

Říkal jsi, že jsi z Brna. Nehrál jsi v Praze v *Minoru*?

V Praze hrajeme hodně často a v *Minoru* mám jedno představení, ve kterém hraji.

Můžeme tě vidět i v jiném představení než v *Hospodinovi* a ve *Fagi*?

Budu zkoušet v *Huse* na provázku hru *Romeo, Julie* a já (*autorské představení Jiřího Jelínka, pozn. red.*).

Bude to profí?

Ano. Bude v tom hrát spousta kamarádů, ale protože to bude v *Huse*, tak to bude profí.

A ty se cítíš jak?

Divadelník zní asi nafoukaně, ale

Pokračování na další straně

Ať si kdo chce, říká co chce

Hospodin

Karel Svoboda

Musím říct, že představení bylo pěkné. Hlavně hudba a písničky. Skvělé spojení všech možností.

Růžena Beníšková

Představení se mi líbilo. Na můj vkus a na můj věk to bylo silně netradiční, ale přesto se mi velice líbilo. Já divadlo prostě ráda.

Jana Lhotská

Krásné, moc se mi to líbilo.

Miroslav Foltýn

Výborné, nádhera.

Tereza Beníšková

Bylo to úžasné a moc se mi to líbilo.

Bible je boží novinka

Pokračování z předchozí strany

je to ideální slovo. To nelze zařadit. Třeba Michal, který se mnou hraje Fagi, je profesionál, protože to má vystudované, zatímco Zdenička a Matěj, kteří hrají v Hospodinovi, to nemají vystudované, ale rozdíl se, myslím, nedá poznat.

My jsme od tebe viděli na žních Richarda Trojku. Dodnes se tu říká tvůj „slogan“ Dáš někomu rohlík a on si tě pak podrobí.

Tak to je šílený. Ten už jsem zapomněl dávno. To se tak děje. Ale třeba ho vymyslím někdy za dva roky a ani nebudu vědět, že se vykrádám.

Fagi jsem viděla, hrála se dost pozdě v noci a někteří lidé byli už opravdu drzí. Jak to zvládáš?

Drzost je zábavná.

Tehdy už to bylo přes hranu.

Tak to nevím, asi mě to nevtáčelo. Třeba u Fagi se to snese, u Richarda by to bylo horší. Ale já mám rád, když to divadlo není klasické. Hlediště, jeviště, kukátko, narážka, takže ti opilci to mohou úplně zlikvidovat. Ale to se někdy stává i v Hospodinovi, když se lidi hodně rozjedou, ale je to příjemnější než sterilita.

Z tebe jde směrem k nám divákům neskutečná energie. Čím se nabíjíš ty?

Rodinou? Nevím. Baví mě to, to je celé.

Jak jsi spokojený s dnešním představením?
S oběma jsem spokojený.

Ať si kdo chce, říká co chce

Hospodin

Hanka Malastová

Jsem nadšená. Hlavně protože jsem se urvala z domu (*smích*). Ne, bylo to bezvadné a výborně jsem se bavila.

Zdeňka Nyklíčková

Moc jsem stála o to, aby se k nám tohle představení dostalo. Jiří Jelínek je přece neskutečný. Kolik energie přenáší směrem k divákům! Hospodin je navíc tak nápaditý. Vezměte si, kolik geniálních obrazů se dá vytvořit téměř z ničeho. Stačí jen náznak a naše fantazie. Slovní humor a slovní hříčky jsou úplně všude a ve všem, až je mi líto, že jsem určitě nepostřehla všechny.

Fagi

Vlastimil Platil

Připadal jsem si jako za mlada ve studentském klubu. Mělo to báječnou atmosféru.

Ivana Kalová

Fagi jsem si vyhledala na facebooku a úplně jsem si tenhle humor zamilovala. Slovní hříčky a dvojsmysly mě prostě dost baví a poukazuje to na autorovu bystrost, inteligenci a kreativitu. Několikrát za večer jsem nestačila žasnout, jak na místě tvoří nádherné hříčky a smála se, až se za břicho popadala.

Michal Rambousek

Svět podle Fagi je opravdu svět sám pro sebe. Nápad Jiřího Jelínka převést komiks na divadelní prkna jednoduše funguje. Má to strhující tempo, energii a krásný slovní humor, který je Jiřímu tolik vlastní. Byl jsem moc rád, když jsem viděl kolik přišlo do sálu mladých lidí, protože tohle představení bylo určeno přesně pro ně a myslím si, že si to moc užili.

Chceme hrát, ale nechceme být vidět

Rozhovor s Nikolou Orozovičem o loutkovém hororu Krvavé koleno

Jak se mladí, bosí chlapi dostanou k loutkám?

My jsme začali s loutkami už tak před dvanácti, třinácti lety...

To jste ale byli ve školce, ne?

Ano, někteří z nás byli ve školce... Dělali jsme pohádkové představení Indiáni na Točníku, protože jsme byli turistický oddíl, který se věnoval Indiánům. Takže jsme si udělali takové placaté loutky a krátké pohádky. A postupně jsme dělali další a další, až jsme si jednou řekli, že bychom udělali větší představení. To byli Dva havrani aneb Nebyl to dobrý křesťan. Představení trvalo 75 minut a s ním jsme se poprvé dostali na Chrudim (*Loutkářská Chrudim, celostátní přehlídka amatérského loutkářství, pozn. red.*). Na další výběrovou přehlídku jsme chtěli udělat opět představení a od té doby děláme nové představení každý rok. Takže k loutkám jsme se dostali přes indiánské pohádky.

Jak se zrodil nápad hrát o krvavém kolenu?

Inspirovaní jsme byli tou dětskou hrou a tím, že jsme si chtěli zkusit udělat horor.

Máte vlastního scénografa?

Scénu dělá hlavně Vlád'a Veselý, to je ten hlavní člověk, který má na starosti výtvarnou stránku a vymýšlí scénu. On je ten hlavní. Někdo jiný ale zase vymýšlí technický způsob, jak to všechno musí fungovat. Lád'a třeba řekne, jak scéna bude zkosená a kluci zase vymýšlí, jak to udělat, aby se otevírala všechna patra a tak na tom všichni různě pracujeme. Takže je to společné dílo, ale výtvarně-technickou stránku zajišťuje převážně Vlád'a Veselý.

S každým novým představením máte více vypracovanější loutky.

Postupně loutky asi dokážeme dělat přesněji, ale hlavně je děláme účelově jen pro tu scénu, pro kterou je potřebujeme. Když potřebujeme, aby loutka byla ze zadu a aby prošla dveřmi, tak není ze shora vedená. Takže si takto mícháme loutky podle toho, jak potřebujeme. A tak je i vyrábíme. S výrobou loutek nám pomáhají naši další kamarádi, kteří třeba nechtějí hrát, ale baví je právě to vyrábění. Takže dělají různé hlavičky a ručičky a ty pak spojujeme dohromady. Je pravda, že mechanismy u loutek vymýšlíme stále nové a nové, takže když se porovnají ty úplně staré loutky, tak ty techniky výroby se malinko posunuly a je to asi i vidět.

Každé představení, které jsem od vás viděla, provází živá hudba a nějaký ten hit. V případě Krvavého kolena Kumbálek, kumbálek.

To je naschvál. My chceme mít v každém představení živou muziku s živým zpěvem. Už ve hře Dva havrani jsme měli spoustu písniček. Živé písničky hru ožíví a diváky to baví. Je pravda, že jednou jsme měli písničku, ve které se zpívalo jen Pivo, pivo, pivo, pivo, a ta se potom zpívala hodně. Takže opravdu se stává, že si je pak lidi zpívají a pobrukují. Je to příjemné. Nás ta muzika baví. S texty a vymýšlením muziky nám hodně pomáhá Aleš Kubita, který tady s námi dnes nehraje.

Nechtěli jste někdy hrát jen jako herci bez loutek?

To je možná odpověď na první otázku, jak jsme se dostali k loutkám. Protože my jsme chtěli hrát, ale spousta z nás nechtěla být vidět. Takže v podstatě loutkové představení bylo ideální. My v tom pokračujeme už těch dvanáct let a chceme dál, protože máme, myslím, i úspěchy. Měli jsme už tři představení na Jiráskově Hronově, máme za sebou nějaké ceny a s Krvavým kolenum jsme byli vyhlášeni druhým nejlepším představením na pražském Přeletu nad loutkářským hnízdem (*oborová přehlídka, na kterou se sjedou špičky českého profesionálního, nezávislého i amatérského loutkového a alternativního divadla, pozn. red.*). Ve Dvou havranech jsme trochu vystupovali i hráli, ale zjistili jsme, že toho více dokážeme s loutkami. Loutky mají pro nás jiné výrazové prostředky, které můžeme používat.

Pokračování na další straně

Ať si kdo chce, říká co chce

Ivana Kalová

U této hry mě víc než příběh bavila scéna, jak je důmyslně vymyšlen celý dům i s detaily, včetně kočky na střeše. Pochvalu zaslouží i herci, kteří vedou loutky (i ti ostatní), protože jsem se nestačila divit, když nakonec všichni vylezli, co se jich na tak malý prostor vešlo. Ale i příběh byl vtipný a poutavý. Takže ač jsem neměla úplně nejlepší výhled, tak jsem si to užila. Co mě mrzelo, že diváci - asi jak byli namačkání na sebe, měli pořád potřebu mluvit a dokonce dění na jevišti komentovat, to mě fakt vytáčelo.

Zuzka Ježková

Mně se to strašně moc líbilo. Jsem spokojená, nadšená. Úžasné.

Věra Šimová

Je to super. Je to něco, co jsem ještě nikdy neviděla. Pro mě je to úplně něco nového a bylo to perfektní.

Olga Ratajová

Takové strašidelné. Uáá.

Chceme hrát, ale nechceme být vidět

Pokračování z předchozí strany

Možná že i v divadelním světě je to v současné době originálnější.

To je možná pravda, protože hry a loutky, jak je děláme my, tzn. autorské divadlo, humor, vlastní scéna, nejsou úplně tradiční. Nejsou to jen pohádky pro děti, nejsou to představení jen pro dospělé, je to směs, že se baví jak děti, tak i dospělí. Což je ideální. Nedávno jsme byli na Slovensku na přehlídce Scénická žatva, na kterou nás pozvali, protože na Slovensku ta loutková kultura a loutková představení moc nejsou. Tak jsme tam mohli ukázat, co se s loutkami dá dělat. A je pravda, že mockrát narazíme na lidi, kteří nám říkají, že byli na loutkách naposledy jako dítě na Perníkové chaloupce nebo na Hloupém Honzovi. A vůbec je nenapadne, že by loutkové představení šlo udělat i jinak.

Je konkrétně při Krvavém kolenu prostor pro improvizaci? Při samotném představení už není.

Ptám se z toho důvodu, že jsem jednou viděla, jak při souboji Krvavého kolena s Baruškou, upadla Barušce noha.

Ano, občas se tam prostor musí udělat, když se stane nečekaná věc, kterou musíme nějak zahrát. Např. v naší nové hře Hluboko v lese se nám občas stane, že se nám zamotají loutky. Tak ale neříkáme divákům, jéé, nám se zamotaly loutky, ale spíš, že jsme se třeba zamotali v ostružinách. Prostě něco si vymyslíme. My improvizujeme, když to vymýšlíme, ale při představení už na to není prostor.

Také mě fascinuje, jak moc ukázněni jste za scénou, to se málokdy vidí.

Aby představení šlapalo a mělo správný rytmus, tak ukázněnost za scénou musí být. Kdyby tam dělal někdo něco, co tam nepatří, tak se hra rozpadne. Postupem jsme se dopracovali k tomu, že ukázněnost je hodně důležitá a opravdu se na to soustředíme i na zkouškách, kdy si třeba děláme trénink jen toho, co se děje vzadu. Jak procházíme, co držíme. Ve hře Vlna máme hodně loutek a tam také musíme vymýšlet, kdy, kde, kdo bude a kudy bude chodit. Tam kdyby někdo zapomněl přejít a vzít si jinou loutku, tak

se to rozpadne. A jinak to nejde. Takže z nutnosti jsme se ukázněnosti naučili a je to, myslím, pro dobro představení.

Jak jste spokojeni s dnešním představením?

Nám se líbilo. A to jak z hlediska diváků, kteří byli super, tak i nám se vydařilo. Nebyly tam technické chyby ani kiksy, což se občas stane. Takže spokojenost.

Ať si kdo chce, říká co chce

Kristýna Sladomelová

Naprostě úžasné. Mně se to tak strašně líbilo! Já jsem neviděla loutkové divadlo od dětství a hororové příběhy se mi vždycky líbily. Je to úžasný nápad a měli to moc hezky propracované. Kulisy byly naprostě geniální. Musím říct, že já jsem byla napnutá. Moc se mi to líbilo.

Miroslav Bilík

Loutkové, originální, nápadité, vtipné a u hororu jsem se ještě nikdy takhle nesmál.

Míra Nyklíček, mladší

Naprostě úžasné představení. Nikdy jsem nepředpokládal, že by loutkové divadlo mohlo být také strašidelné. Nádherná kombinace, jen mě trochu mrzí, že to bylo tak krátké. Pár minut navíc by tomu určitě prospělo.

ŽNOVINY
vám přinesli

 Sdružení KLAS
www.sdruzeniklas.cz

Zdeňka a Míra Nyklíčkoví
a Honza Valta

a společnost **UNIPROGRAM**